DOKLESTIC
REPIC | GAJIN

REPUBLIKA SRBIJA
PRIVREDNI SUD U BEOGRADU
Ulica Masarikova br. 2
11000 Beograd

P. br. 6325/2023

TUŽILAC: **BELMET HANDELSGESELLSCHAFT GMBH,** ul. Gruberstrasse br. 2-4, Linc, Austrija, matični broj: FN 151556 b, čiji su zakonski zastupnici direktori Tsimafei Zaitsau i Henadzi Cherniakou, a koga zastupa advokat Aleksandar Ristić, iz Beograda, Bulevar Mihaila Pupina br. 6/18 (u daljem tekstu: „*tužilac*");

TUŽENI: **METAL ELEMENT d.o.o. za usluge**, ul. Kuzminečka ulica br. 8, Zagreb, Republika Hrvatska, matični broj: 08079459, čiji je zakonski zastupnik Mario Plazibat, direktor, a koga zastupaju advokat dr Slobodan Doklestić, Marko Repić, Dejan Perić i drugi advokati iz zajedničke advokatske kancelarije Doklestić, Repić i Gajin, ul. Petra Kočića br. 4, Beograd – Vračar, po punomoćju u spisima predmeta (u daljem tekstu: „*Tuženi*");

Mario Plazibat, rođen 24. februara 1972. godine, ul. Barbat 694, Barbat, Hrvatska, državljanin Hrvatske, sa brojem pasoša 203652101.

Spor radi: naknade štete
Vrednost predmeta spora: 461.238,42 evra tj. 54.046.718,84 dinara
Primeraka: 3
Priloga: 5

PODNESAK TUŽENOG

Nastavno na Rešenje Privrednog apelacionog suda 2 Pž 3410/25 od 15.10.2025. godine (u daljem tekstu: „*Rešenje*") i Odgovor na žalbu tužioca od 22.09.2025. godine (u daljem tekstu: „*Odgovor*"), a naravno bez namere da se ponavljaju stavovi izneti u Rešenju i ostajući pri svemu ranije navedenom u ovom postupku, Tuženi ovim putem ističe dodatne činjenice i argumente od značaja za pravilno rešavanje ovog spora.

Najpre, po pitanju Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji od 14.04.2017. godine, 14.01.2018. godine (sa aneksom od 23.07.2018. godine) i 01.07.2020. godine, koji su zaključeni između Tuženog i privrednog društva „Belmet d.o.o. Beograd" (u daljem tekstu: „*Ugovori o poslovno-tehničkoj saradnji*"), Tuženi ističe da član 66 stav 11 Zakona o privrednim društvima (u daljem tekstu: „*ZPD*") propisuje da odobrenje zaključivanja pravnog posla u kome postoji lični interes **nije potrebno** u slučaju zaključivanja pravnog

posla ili preduzimanja pravne radnje, u slučaju da **vrednost predmeta tog posla ili pravne radnje iznosi manje od 10% od knjigovodstvene vrednosti ukupne imovine društva iskazane u poslednjem godišnjem bilansu stanja**.

Dakle, uzevši u obzir ugovorene iznose mesečnih naknada iz Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji, te njihov zbir na godišnjem nivou – 3.500 EUR x 12 = 42.000 EUR, 4.500 EUR x 12 = 54.000 EUR i 2.000 EUR x 12 = 24.000 EUR, **ne proizlazi da je vrednost predmeta svakog od tih ugovora prelazila 10% knjigovodstvene vrednosti ukupne imovine Društva iskazane u poslednjem godišnjem bilansu stanja**, a imajući u vidu činjenicu da je knjigovodstvena vrednost ukupne imovine Društva u 2017. godini iznosila 423,011 hiljada dinara, a u 2019. godini iznosila 553,114 hiljada dinara.

Dokaz: Bilansi stanja Društva za 2017. i 2019. godinu (***Dokaz br. 1***).

Sledom navedenog, može se izvući zaključak da odobravanje Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji od strane skupštine Društva (tj. tužioca kao člana koji nije imao lični interes) nije ni bilo potrebno.

Nadalje, po pitanju dividendi koje je Društvo isplaćivalo i tužiocu i Tuženom, Tuženi ističe da čak i kada bi se prihvatila argumentacija tužioca s tim u vezi – da Društvo nikada nije donelo odluku o isplatama tih dividendi – pravo na povraćaj neosnovano isplaćenih iznosa bi imalo isključivo Društvo, a ne tužilac. Drugim rečima, postoje i logički i pravno samo dve opcije:

1) da je odluka o isplati dividende doneta od strane skupštine Društva (kako to tvrdi Tuženi) – u kom slučaju ne bi bilo ničega spornog u ponašanju direktora Društva i izvršenim isplatama dividendi kako Tuženom, **tako i tužiocu**; ili
2) da odluka o isplati dividende nije doneta od strane skupštine Društva (kako to tvrdi tužilac) – u kom slučaju tužilac opet ne bi imao nikakvo pravo u vezi sa takvim neosnovanim isplatama, niti pravo na isplatu dela dobiti koju tužbom traži, već bi jedino Društvo imalo pravo na povraćaj tih neosnovano isplaćenih iznosa.

Dakle, u bilo kojoj od navedenih opcija, tužilac, putem individualne tužbe o kakvoj je i reč u ovom postupku (što i tužilac više puta ističe u svojim dosadašnjim podnescima), ne bi bio aktivno legitimisan da potražuje od Tuženog ili direktora Društva bilo koje iznose koji su isplaćeni Tuženom od strane Društva, već bi jedino to moglo biti Društvo.

Pomena radi, na iznetom stanovištu, kao i stanovištu iznetom u Rešenju, je i Trgovački sud u Zagrebu koji je dana 19. septembra 2025. godine doneo rešenje posl. br. R1-187/2025-5, kojim je odbijen kao neosnovan predlog tužioca za određenje privremene mere protiv Tuženog, koji je tužilac podneo pred tim sudom.

Dokaz: Rešenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. R1-187/2025-5 od 19.09.2025. godine (***Dokaz br. 2***).

U vezi sa ostalim navodima tužioca iz Odgovora, a imajući u vidu samo navode na koje se Tuženi do sada nije izjašnjavao, Tuženi ističe sledeće:

- Tuženi ponovo ističe svoj zahtev (istaknut i u odgovoru na tužbu od dana 01.08.2025. godine) da mu tužilac najpre obezbedi troškove ovog parničnog postupka u skladu sa članom 82 Zakona o rešavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja;
- Tuženi nije primio podnesak tužioca od 23.01.2024. godine, na koji se tužilac u Odgovoru poziva, te nije ni u mogućnosti da se na isti izjasni;
- Po pitanju održanih sednica skupštine Društva, te zapisnika sa istih čiju verodostojnost tužilac osporava u Odgovoru, Tuženi najpre ističe da je odlukama te iste skupštine od 27.10.2017. godine i 02.04.2019. godine (ove odluke je tužilac predao uz tužbu – dokaz br. 9) prethodno Mario Plazibat bio izabran za predsednika skupštine Društva i **ovlašćen da zapisnike potpisuje samostalno**. Pored navedenog, Tuženi ističe i da, u skladu sa članom 210 stavom 7 ZPD-a, nepostupanje u skladu sa odredbama tog člana nema uticaja na punovažnost odluka donetih na sednici skupštine, ako se rezultat glasanja i sadržina tih odluka na drugi način može utvrditi, te da je u tom smislu Tuženi i predložio saslušanje ne samo g. Maria Plazibata – kao predstavnika Tuženog, već i ostalih predloženih svedoka – Tomislava Smrekara i Željka Boljkovca. Sa druge strane, pisana izjava Valtera Ortnera od 05.11.2024. godine, koju tužilac pominje u Odgovoru i koja je data u postupku koji se vodi pred Privrednim sudom u Beogradu pod brojem P. br. 1782/24, se ni u kom slučaju ne može koristiti ni u navedenom postupku, niti u ovom postupku, s obzirom da ista nije pribavljena u skladu sa odredbama člana 245 ZPP-a. Isti je slučaj i sa izjavom Henadzi Cherniakou-a koju tužilac takođe pominje u Odgovoru.
- Netačni su navodi tužioca iz Odgovora kako tužilac „nije primio ništa" po osnovu dividendi Društva, te kako su Tuženi i g. Mario Plazibat prevarno i bez znanja tužioca izvršili isplatu dividende samo Tuženom, a s obzirom da se iz podnetih dokaza koji se nalaze u spisima predmeta može jasno zaključiti da među članovima Društva nije bila sporna ni dinamika ni izvori sredstava iz kojih će se te dividende isplatiti tužiocu i Tuženom (što je eksplicitno i potvrđeno u tački 11 sporazuma od 05.05.2023. godine – dokaz br. 9 uz izjašnjenje Tuženog od 11.07.2025. godine). Takođe, bitno je napomenuti i da je **sam tužilac dao instrukciju** g. Mariu Plazibatu i prokuristi tuženog – Gordani Bulić (mejl tužioca od 13.06.2023. godine – dokaz br. 12 uz izjašnjenje Tuženog od 11.07.2025. godine), kojom dinamikom želi da mu se dividenda isplati. Drugim rečima, nijednog momenta Tuženi i g. Mario Plazibat nisu postupali na svoju ruku, niti „protivzakonito, nepošteno i prevarno na štetu tužioca", već je Tuženi uvek bio i ostao strana verna postignutom dogovoru sa tužiocem.
- Po pitanju odluke skupštine Društva od 15.04.2017. godine, kojom je odobren Ugovor o poslovno-tehničkoj saradnji zaključen između Tuženog i Društva dana 14.04.2017. godine, Tuženi (pored već gore navedenog da bilo kakvo odobrenje Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji nije ni bilo potrebno) ističe da je ista dostavljena g. Mariu Plazibatu putem mejla od strane Wolfgang Leitner-a dana 23.10.2017. godine, koji je u to vreme bio prokurista tužioca ovlašćen da zastupa tužioca sa još jednim direktorom tužioca, što sa sobom nosi više nego osnovanu pretpostavku da je predmetna odluka uredno potpisana i pečatirana od strane lica ovlašćenih za zastupanje tužioca. U tom smislu, tužilac je nesporno dao saglasnost na zaključenje navedenog Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji. Pored navedenog, Tuženi ističe i to da je predmetna odluka bila deo pravne analize (*due diligence*-a) poslovanja Društva koja je rađena za potrebe dobijanja kredita od Razvojne banke Belorusije (Dokaz br. 18, koji je predat uz izjašnjenje Tuženog od 11.07.2025. godine), a koji postupak je u celosti vodio upravo tužilac, te da su, između ostalih, i g. Ortner i g. Palaneičuk bili

upoznati sa tom analizom i naravno samom odlukom, s obzirom da je i njima g. Plazibat dostavio izrađeni izveštaj.

Dokaz: 1) Mejl Wolfgang Leitner-a od dana 23.10.2017. godine (***Dokaz br. 3***);
2) Izvod iz poslovnog registra Austrije za tužioca, na dan 26.09.2017. godine (***Dokaz br. 4***);
3) Mejl prepiska između g. Plazibata, g. Ortnera, g. Palaneičuka i g. Almhofera iz novembra 2020. godine (***Dokaz br. 5***).

- S obzirom na navedeno u prethodnoj tački, odnosno da su Ugovori o poslovno-tehničkoj saradnji bili poznati tužiocu i odobreni od strane tužioca, može se nesporno izvući i zaključak da je tužiocu itekako bio poznat i od strane tužioca odobren modalitet po kome će Društvo funkcionisati, a koji podrazumeva da će Tuženi angažovati svoj stručni i profesionalni kadar na ostvarivanju ciljeva Društva. Pomena radi, ovakav modalitet poslovanja je krajnje uobičajan u praksi. Ugovorena naknada dakle predstavlja naknadu koju je Društvo isplaćivalo Tuženom (a ne Mariu Plazibatu) za angažovanje stručnog i profesionalnog kadra Tuženog (između ostalih i Maria Plazibata) na poslovima u interesu Društva. Iako se iznos te naknade nakon zaključenja prvog Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji dana 14.04.2017. godine menjao kasnije zaključenim Ugovorima o poslovno-tehničkoj saradnji, **sam modalitet funkcionisanja Društva je sve vreme ostao isti, baš onako kako je i odobren od strane tužioca**. Sledstveno tome i tako ugovorenom poslovnom modelu koji je odobrio i tužilac, sasvim je logično da se Mario Plazibat u svom ugovoru o pravima i obavezama direktora koji je zaključio sa Društvom, odrekao prava na naknadu, jer bi u suprotnom zapravo bio duplo plaćen za praktično isti posao (time naravno ne utičući na naknadu na koju Tuženi ima pravo). Naravno, to da direktor Društva nije u radnom odnosu kod Društva jeste posledica zaključivanja Ugovora o pravima i obavezama direktora propisana Zakonom o radu. Imajući u vidu sve prethodno navedeno, očigledno je da tužilac nije mogao biti iznenađen 2023. godine prilikom uvida u fakturu Tuženog izdatu na osnovu Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji, budući da mu je tokom celokupnog perioda postojanja Društva **bio poznat**, odnosno **morao mu je biti poznat**, način poslovanja Društva, naročito imajući u vidu da je bio **većinski član društva i da je u društvu imao „svog" direktora**. Suprotan zaključak bi vodio apsurdnoj pretpostavci da je tužilac smatrao da g. Mario Plazibat 6 godina radi za džabe tj. da Tuženi svoje kadrovske kapacitete angažuje bez ikakve naknade, odnosno da se celokupno vođenje poslovanja Društva obavlja bez troškova za Društvo, a na trošak Tuženog, što se očigledno ne može prihvatiti kao racionalni zaključak, posebno imajući u vidu da je tužilac privredni subjekt kome su tržišni principi i zakonitosti poslovanja nesporno poznati.
- Naravno, i svi ostali argumenti i navodi tužioca iz Odgovora su u potpunosti neosnovani, netačni i protivrečni dokazima koji se nalaze u spisima predmeta, kao i generalna mantra kojom tužilac pokušava da relativizuje sve dokaze koji mu ne idu u prilog, a to je da su Tuženi i Mario Plazibat svemu krivi, da su za sve prevarili tužioca, a da tužilac eto nije ništa znao niti morao znati o poslovanju Društva, **iako je sve vreme bio većinski član Društva i imao „svog" direktora u Društvu**.

****

Dakle, imajući sve navedeno u vidu, može se zaključiti da je tužbeni zahtev tužioca u celosti neosnovan i da se kao takav ima odbiti, kao i postavljeni zahtev za određivanje privremene mere.

Troškovnik:

- Sastav obrazloženog podneska: 77.100,00 dinara;

U Beogradu, dana 18.12.2025. godine.

Za Tuženog

Dejan Perić, advokat

Z.A.K. „Doklestić Repić & Gajin"

Petra Kočića 4
11000 Beograd (Vračar), Republika Srbija

www.doklestic.law

Telefon: +381.11.414.33.69
Faks: +381.11.414.33.69

ПОШТА СРБИЈЕ 01
PTT 11141
2228 18.12.25 16h
215 605
(Жиг поште)

ПОТВРДА О ПРИЈЕМУ ПОШИЉКЕ

Sadržina: Dokumenta

RE229229055RS (Пријемни број)
221g (Маса)
*207,00 (Поштарина)

Попуњава пошиљалац:

ПРИМАЛАЦ:

Привредни суд у Београду
ул. Масарикова бр. 2
11000 Београд
(Поштански број) (Место)
(Поштански адресни код)

Посебне услуге

(Непотребно прецртати)

~~Повратница~~ ~~Авионом~~
~~Лично~~

Откупнина: ..... дин.
Вредност: ..... дин.

Потврђујем тачност уписаних података захтеваних услуга

(Потпис пошиљаоца)

Обр. П-2 Штампа: ЈП „Пошта Србије", РЈ „Хибридна пошта" – Београд

www.posta.rs